Raghunatha Dasa Gosvami savo "Śrī Vilāpa Kusumañjali", 102 sako:

āśā-bharair am□ ta-sindhu-mayai□ kathañcit
kālo mayātigamita□ kila sāmprata□ hi

tvaṁ cet kṛpāṁ mayi vidhāsyasi naiva kiṁ me
prāṇair vrajena ca varoru bakāriṇā āpi

"Viltis palaiko ir maitina mano egzistavimą. Su šiuo lūkesčiu man kažkaip pavyksta gyventi diena iš dienos, tempiant savo gyvenimą per užsitęsusį laiką. Šis nektariškas vilties vandenynas vilioja mane ir palaiko gyvybę. Bet mano kantrybė jau išseko; Aš nebegaliu ilgiau kentėti. Nebegaliu laukti nei vienos akimirkos. Jei tu (Radharani) tuoj pat neparodysi man savo malonės, man galas. Aš amžiams prarasiu bet kokią viltį. Aš nebenorėsiu gyventi toliau, nes tai būtų visiškai tuščia. Be tavo malonės aš negaliu pakęsti nei vienos akimirkos. Ir Vrindavanas – jis man brangesnis už mano gyvybę – bet aš juo bjauriuosi. Man tai skausminga, mane tai slegia. Ką jau kalbėti apie kitus, aš bjauriuosi net ir Krišna. Nors ir gėda sakyti tokius žodžius, bet aš negaliu mylėti net Krišnos, kol tu nepriimsi manęs į savo artimų tarnaičių ratą. O Radha, jei negausiu tavo prielankumo, aš nenoriu viso kito. Aš noriu tavęs ir tik tavęs. Aš negalėčiau pakęsti santykių su bet kuo kitu, jei jie būtų nesusiję su tavim. Tu turi būti pirma, o tada kiti. Be tavęs aš negaliu galvoti net apie savo atsirus santykius su Krišna."

Pacitavęs šį posmą savo mokiniams Bhaktisiddhanta Sarasvati Thākura paniro į transą ir visas išblyško. Jis taip pat pasakė, kad jo vardas, Šri Varšabhanavi-devi-dayita dasa susijęs su paskutinėmis šio posmo eilutėmis: "O Radha, jei nebūsi man gailestinga, tai kam reikalingas Krišna, Vradža ir netgi pats gyvenimas?"